

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

4 פר' מקץ ב' טבת תשע"ג

רעיונות ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייח"א
שבת	ב'	טז	רי"ח
ראשון	ג'	טז	רי"ט
שני	ד'	יז	ר"כ
שלישי	ה'	יז	רכ"א
רביעי	ו'	יח	רכ"ב
חמישי	ז'	יח	רכ"ג
שישי	ח'	יט	רכ"ד

חשיבות הלימוד

והנה ימי החנוכה מסוגל שכל אחד יחדש את עצמו מחדש ליכנס בעבודת ה', הבה שנינו להתחיל מעכשיו ללמוד בהתמדה גדולה, ולקיים בפשיטות גמור את העצה הכללית של רבינו ז"ל להתבודד בכל יום בלי שום יוצא מהכלל, וגם ללמוד ספרי רבינו ז"ל, שזה פותח ידי קשיות ליבנו, לבל נישן ימינו ושנותינו.

(יגל יעקב - מכתבים)

תורה י'

המתקת דינים האין?

ס"ק א': "כְּשֵׁיט, חס וְשְׁלוֹם, דִּינִים עַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי רְקוּדִים וְהַמְחָאֵת כֶּף אֶל כֶּף נַעֲשֶׂה הַמְתַּקֵּת הַדִּינִים"

בשיחות הר"ן מבאר שטיקער השמחה הוא כפשוטו, וכל אחד ואחד ע"י ריקודין והמחאת כף, ממתיק דינים, ובפרט ביותר בזמני שמחה: "כשכתבתי לפניו התורה ואלה המשפטים (תורה ו) המתחלת: כשיש דינים חס ושלום על ישראל, על ידי ריקודין והמחאת כף נעשה המתקת הדינים וכו', אמר לי: כך אמרתי, שעכשיו נשמע גזרות חס ושלום על ישראל והנה הולכים וממשמשים לבוא ימי הפורים האלה (כי התורה הזאת נאמרה סמוך לפורים) ויהיו ישראל מרקדים וימחאו כף ועל ידי זה ימתיקו הדינים. וחזרו וכפל דבריו ואמר בפה מלא כך אמרתי:

וכונתו היתה להעיר לבבנו שנדע ונבין שכל דברי תורתו הקדושה אף על פי שיש בה עמקות גדול ונורא מאד מאד ורזין עלאין וסודי סודות עמוקים ורחבים מני ים בכל דבור ודבור, אף על פי כן עקר כונתו שנשמע ונקבל דבריו הקדושים בפשיטות לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתו בפשיטות ובתמימות. כמו למשל התורה הקדושה הזאת שנאמר שם שעל ידי המחאת כף וריקודין נמתקין הדינים, היתה כונתו כפשוטו, שיחזקו עצמן לשמח בימי שמחה, כגון פורים וחנוכה וימים טובים או חתונה וכיוצא בזה כל מיני שמחה של מצוות שיחזקו עצמן בשמחה גדולה עד שיזכו להתעורר לריקודין והמחאת כף, ועל ידי זה ימתיקו הדינים. כי כל דברי התורה לא בשמים הוא לאמר, שאין מי שיכול לזכות לזה להמתיק הדינים על ידי המחאת כף וריקודין כי אם גדולים בני עליה. רק כל אחד מישראל יש לו כח הזה כשיקיים הדברים כפשוטן באמת ובתמימות, וכן בכל הדברים הנאמרים שם בהתורה הקדושה הנ"ל"

בחיי מוהר"ן (קט"ז) מסופר שרביה"ק עצמו רקד הרבה בכדי להמתיק דינים: "וְאָמַר בְּעֵצְמוֹ בְּזֹאת הַשָּׁנָה רְקַדְתִּי הַרְבֵּה וְזֶה הָיָה מַחְמַת שְׂבָאוֹתוֹ הַשָּׁנָה נִשְׁמַעוּ הַגְּזֵרוֹת שְׁקוּרִין פּוֹנְקִטִין, שְׁהָיוּ רוֹצִים אֲזַל לְגַזֵּר עַל יִשְׂרָאֵל חַס וְשְׁלוֹם, וּמַחְמַת זֶה רְקַד כְּפֹה פְּעָמִים כִּי עַל יְדֵי רְקוּדִין מַמְתִּיקִין הַדִּינִים וּמַבְטְלִין הַגְּזֵרוֹת כְּמַבְאָר בְּהַתְרֵכָה וְאֵלֶּה הַמְשַׁפְּטִים סִימָן ו' בְּלִקוּטֵי א' הַסְתַּחֲלֵת עַל יְדֵי רְקוּדִין וְהַמְחָאֵת כֶּף מַמְתִּיקִין הַדִּינִים. וְגַם זֹאת הַתְרֵכָה נִאֶמְרָה בְּאוֹתוֹ הַחֶרֶץ בְּטִירְאוֹיָאֵעַ"

"כי עקר כל הברכות מקבלין על ידי שמחה,

וזה בחינת חנפה. כי חנפה בחינת תודה הודאה כמו שאומרים וקבעו נשמונת ימי חנפה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול שזהו בחינת שמחה.

וזה בחינת גר חנפה, כי ששון משחת קדוש בחינת מחין.. שששם מקבלין הששון זית זך להעלות גר תמיד ששיאיר בכל העולמות מעלא לתתא ומתתא לעלא... כי אור גר ששיאיר על ידי הששון זה בחינת שמחה, כי האור משפח הכל וכמו שכתוב קאור עינים ישפח לב, וכמו שאומרים והתקין מאורות משפח עולמו וכו'."

(או"ח ברכת הודאה ו)

בחיי מוהר"ן קט"ו מביא שרביה"ק אמר שע"י המחאת כף והריקודים נכבש העיר ברסלב, ראה והבן קצת מרחוק כמה גדול כח הריקודין: " אָמַר הַסְּעִתִּיק שְׁמַעְתִּי שְׂאָמַר רַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבַרְכָּה אֲנַחְנוּ כְּבָשׁנוּ אֶת עִיר בְּרַסְלָב בְּהַמְחָאֵת כֶּף וְרְקוּדִין. (כי באמת בתחלת פניסתו לברסלב דבר תכף מוסחאת כפים בתפלה, ששל ידי זה קנרשיון האויר של חוץ לארץ ומקשיכין איוכא דאָרְץ יִשְׂרָאֵל, כְּמַבְאָר בְּפִאָמַר אַתֶּם נִצְבִים וכו'. וכן בשנה זו רקד הרבה אודות לבטל הפונקטיו, הגיירה לקחת יהודים לצבא. ובחוף זה אָמַר מְאָמַר וְאֵלֶּה הַמְשַׁפְּטִים סִימָן ו' הַמְדַבֵּר מְרְקוּדִין וְהַמְחָאֵת כֶּף)"

בכוכבי אור (ששון ושמחה פתיחה) ראבר"ן מתפלל שינצל מזה שהיצה"ר מתלבש במצוות היראה, ומכניס בלב אנשים לא לבלות

המשך מעמ' קודם

תנ"י

זמן על המחאת כף וריקודים: **אֲשֶׁר** הַבַּעַל דָּבַר **מִתְלַבֵּשׁ עֲצֻמוֹ בְּמִצּוֹת הַיְרֻאָה, וּמִכְּנִיס וּמִבְּיָא מִם בְּלֵב הַכְּשָׁרִים שֶׁחֲלִילָה לְבָלוֹת זְמַן עַל הַמִּחְמָאֵת כָּף וְרִקוּדָיו וְשִׁמְחָה בָּהּ**
הַצְּלִינִי בְּרַחֲמֶיךָ מִכָּל מִינֵי מַבּוּכוֹת וְנְטָעוּיֹת שֶׁשְׂעוּלָם וַיְהִיה בְּעֶזְרִי שֶׁגַּם בָּעֵת שְׁלֹבֵי אָטוּם וּמִבְּלָבָל מְלַהַרְגֵׁשׁ הֵיטֵב אֶת הַשִּׁמְחָה הָאֲמִתִּית, הִיָּה בְּעֶזְרִי שֶׁאֶמְשָׁכֶּה עָלַי עַל יְדֵי מַלְי דְּשִׁטוּתָא, וְעַל יְדֵי רְקוּדָיו וְשִׁאָר תְּנוּעוֹת בְּגוּף, וְעַל יְדֵי שִׂאָעָעָשָׂה עֲצָמֵי כָּאֵלוּ אֲנִי שְׂמִחַם וְעַל יְדֵי קוֹל הַנְּגִינָה הַמְּבִיאָה אֶת הַשִּׁמְחָה בְּלֵב, וְעַל יְדֵי דְבוּר שִׂאָדְבֵר הַרְבֵּה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁמְחָה בְּפָה.”

ברמב"ם (יד החזקה הלכות לולב פרק ח י"ד – ט"ו) **מביא לגבי מה שנהגו בריקודים בסוכות, ומאריך בחשיבות השמחה בהשי"ת, ובגדולת המשפיל עצמו ומקיל גופו בשביל השי"ת, ובגנות המונע עצמו משמחה זו שראוי להפרע ממנו, והוא חוטא ושוטה: " י"ד.** שהיו מרקדין ומספקין ומנגנין ומשמחין במקדש בימי חג הסוכות... **טו.** השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן **עבודה גדולה היא** וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו שנאמר (דברים כ"ח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב **וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה** ועל זה הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא **הגדול המכובד העובד מאהבה** וכן דוד מלך ישראל אמר (שמואל ב' 1) ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני **ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר (שמואל ב' 1) והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' "**

תורה י"א

תבונות התורה לעומקה

ס"ק א. **”מִנְשֵׁה רֹצֵה לְהַכְנִיס תְּבוּנוֹת הַתּוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל**”, והתנאי לזה ענווה ושפלות: ס"ק ב. **” שִׁירָאָה שְׁהִיָּה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת, שְׂהִיָּה כְּבוֹדוֹ לְאִין נְגַד כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הִינּוּ עַל יְדֵי עֲנָוָה וְקִטְנוּת**”, וא"א לזכות לשפלות כ"א ע"י שמירת הברית: ס"ק ג. **”וְכְבוֹד בְּשִׁלְמוֹת, אִינּוּ כִי אִם עַל יְדֵי.. תּוֹסָפוֹת קְדוּשָׁה, הִינּוּ שְׁמִירַת הַבְּרִית**” ס"ק ה' **”וְשְׁמִירַת הַבְּרִית יֵשׁ בּוֹ שְׁנֵי בְחִינּוֹת וְכוּ”**

ראבר"ן מסביר על זה דהצדיק הוא זה שמכניס בישראל תבונות התורה, בכח שזכה לקדושת הברית, שזה בחי' יוסף, כמבואר בתורה שהצדיק יש לו קדושת הברית בתכלית, ובכח זה הוא מזכה את עמ"י לתבונות התורה. וכן משיח בן דוד יכניס בעמ"י תבונות התורה ובכח זה יגאל את עם ישראל:
”ולהוציא ולגאול מכל זה את נפשות ישראל, עד שישובו לתבונות התורה לעומקה, תלוי ועומד בבחי' יוסף ומשה, כי כמו שבגאולת מצרים, לא היה אפשר למשה רבינו ע"ה, לגאול אותנו רק **ע"י שלקח עצמות יוסף, שהוא הבכור שור המבואר בפנים**, המכניע ומבטל בכור חמורי מצרים שהם זה לעומת זה, (להבין את הענין עיין ליקו"ה יו"ד פדיון פטר חמור א', וז"ל **”וְעַל כֵּן כִּשְׁתַּצְּאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיְכֻן לְהַכְנִיעַ זְבָחַת מִצְרַיִם, דְּהִינּוּ פָגַם הַבְּרִית. וַיְכֻן לְקַדְּשֵׁת הַבְּרִית שְׁנֵה עֶקֶר יִצְיֶאת מִצְרַיִם בְּיָדוּעַ. עַל כֵּן זָכוּ אִזְ לַעֲשִׂירוֹת מִסְפָּלָה וַיְצַאוּ בְּרִכּוּשׁ גְּדוֹל. וּפְגַם הַבְּרִית שֶׁהוּא בְּחִינַת מִצְרַיִם הוּא בְּחִינַת חָמוֹר, כְּמוֹ שֶׁתּוֹב, בְּשֵׁר חָמוּרִים בְּשֶׁרָם, עַל שֵׁם שֶׁהֵם שְׁטוּפֵי זָקָה. וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְהַכְנִיעַ אֶת בְּחִינַת הַחָמוֹר וְאִז זוֹכִין לַעֲשִׂירוֹת”** בהמשך שם מבואר ענין חמור זה כנגד זה, שעל ידי קדושה מעלים את החמור בחינת חומריות, חזכים שהחמור נהפך לעשירות),

כן גם עכשיו, כל כח משיח בן דוד לגאולת ישראל יהיה ע"י עצמות משיח בן יוסף ואפרים.. **למלאות את כולם בדעת ותבונת התורה.**
ואלקותו ית' שמו שברזין דרזין המוב"פ, שהוא כבר זכה להם, מעוצם ענוותו וביטולו וכלליותו בו ית' כמובן בפנים",

אבל כל זה בתנאי שנותנים גם לצדיק סיוע, ורוצים לצאת סמי התאוות, אבל המתגאה ואינו רוצה לשמוע בקול הצדיק אזי וכו': "
” ולהתגבר מאוד, להזהר ולהשמר עכ"פ מאיסורים גמורים ח"ו, כי מי שעומד במרדו ואינו

עוד במעלת הריקודים כמבואר בהמשך התורה שהוא היפך הגאווה:
”וזהי מעלת עבודת הריקודים, שהיא בחי' רגלי עמדה במישור”,
המתקנת את הגאווה המקננת באדם וממוטטת אותו,
בבחינת "נטיו רגלי" (ליקו"א י).
כי מעגל הריקוד שאין לו ראש וסוף, משוה קטן וגדול, (וגם יכול בו כל אדם לדמות בלבו, שהוא בסוף המעגל, שהוא הקטן מכולם)
(אורות ימי הפורים)

<div></div>	<div>היה אומר ר' לוי יצחק ז"ל</div>
בענין המבואר בתורה י' שהצדיק הוא בחינת קוצא דאות ד' ומהפך בחינת "אל אחר" לבחינת "ה' אחד". שזה כוחו של הצדיק שיכול להפוך את האדם בהיפוך גדול כזה אף רק ע"י בחינת הקוצא שהוא בחי' הנקודה טובה מעט דמעט שיש באדם, ולעקרו מטומאתו על ידי זה. ולהכניסו בכלל ישראל הקדושים ע"י נקודה טובה קטנה שמוצא בו ואף רק עם נקודת רצונו הטוב שהוא בחי' קוץ קטן, ומהפכו מבחי' "אל אחר" שהוא הסטרא אחרא לבחינת הקדושה שהוא בחינת "ה' אח'ד".	
	<div><div>(שיש"ק ו' רנ"ט)</div></div>

<div></div>	<div>תורה י"א</div>
---------------------------------------	----------------------------

<div></div>	<div>נותרן כלל שום סיוע להרוצה להוציאו ממיא דרדיפי המוב"פ, א"א בשום אופן להוציאו, כי מצולת הגיאות ופגם הברית, ישטפוהו ויורידוהו, לעפר וארץ צלמות וחושך, המגשמת ומחשכת מאיתו גם דברי תורתו הק'/לבל יהיה לו שום הרגשה בה כלל, ועוד בגאוותו, יחשב ויתהווה לעובד ע"ז וכופר כמוב"פ, עד כי יתחשך ויתגשם בפיהם, דבריו הק', להתהפך להם לסם מות לגמרי ח"ו, עד שיהיו נשארים לנצח, בהפעמיים שלש ימי ממשיות חשכותם [שהם זה לעומת זה], ולא יעמדו כלל ממשכן עפרירותם, להתעורר בחיים נצחיים שבהדיבור והתבונה המוב"פ".</div>
---------------------------------------	---

אבל אלו שזוכים להכיר שפלותם, ויודעים שהם במדרגה נמוכה, ואינם עוברים על הלכות התורה, עי"ז הם וכללים בשפלות של הצדיק, שהוא עניו יותר מכל אדם, והצדיק מעלה אותם מדרגה לדרגה עד שיוזכו כמו ביציאת מצרים לצאת מכל הטומאות, ולקבל תבונות ועומק התורה: "
אבל אותם הזוכים להשמר עכ"פ ע"פ הלכות התורה כמוב"פ, חזכים כ"א להכיר שפלותו וכחיתות מדריגתו עד עפר וארץ ממש, וכללים עי"ז בתכלית ענוותו שהוא בעוצם גדלותו דייקא, הוא עניו יותר מכל האדם שעל פני האדמה, עד שנתקיים על ידו הפסוק המבו"פ, **"והארץ האירה מכבודו", להאיר באור התשובה מיום אל יום, עד כימי צאתם ממצרים במ"ט ימי התשובה לקבל תבונת התורה, עוד יראה לנצח נפלאות עומקה עד בלי גבול."**

באה"ע קדושין ג', מוהרנ"ת מביא את דברי רביה"ק המבואר בתורה י"א בענין קדושת הברית ע"ש, ומסיים וז"ל: **"כִּי יֵשׁ אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַבֵּי רַבָּבוֹת דְּרָגוֹת בְּבְחִינַת שְׁמִירַת הַבְּרִית, וְכָל החִלּוּקִים שֶׁבִין סְדְרָגוֹת הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים שֶׁיֵּשׁ בְּיַנְיָהֶם אֲלֵפִים וְרַבּוֹת סְדְרָגוֹת עַד אִין קֶץ רַבָּם כְּכֻלָּם הוּא בְּעֵנָן שְׁמִירַת הַבְּרִית**".

<div></div>	<div>לחדד את השכל</div>
<div>?</div>	<div>באיזו שנה נסע מוהרד"ת לארץ ישראל?</div>
	<div>התשובה משבוע שעבר: רביה"ק נסע לא"י בסוף שנת תקנ"ח</div>

לקוטי-הלכות <<<< הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"ה

<div></div>	<div>הל' חוקות העכו"ם א'- עד הל' קרחה וכתובת קעקע ב' </div>
	<div>מדף רי"ב עד דף רי"ח.</div>
	<div>א. ע"י פגם הברית נענשים להתלבש בבגדים צואים ח"ו, (חוקות העכו"ם א')</div>
	<div>ב. צריכים להתדמות בכל דבר לדרכי החכמים והצדיקים האמתיים, ולעכו"ם אסור להתדמות בכל ענין שבעולם, אע"פ שאין בזה הדבר שום איסור מצד עצמו, כי עי"ז מתגבר המדמה, ויכול לבוא לידי דעותיהם ח"ו.</div>
	<div>"כי ע"י שמדמין עצמם במעשיהם ובהנהגותיהם לדרכי הכשרים האמתיים, עי"ז זוכים להכלל בהם, ולסוף יהיה באמת כמותם."</div>
	<div>(ב - א)</div>
	<div>ג. ע"י צדקה זוכה לעלות מדרגא לדרגא. (ב- ז)</div>

ד. ע"י התורה והמצוות זוכים לאמונה, וע"י המצוות שיש בהם קצת שכל ממשיכים את האמונה, וניצולים מהכפירות שיש בהם שכל, וע"י המצוות שאין בהם טעם ניצולים מהכפירות שאין בהם שכל, [הנמשכים מחלל הפניו] (ג- א)

ה. אסור לעונן ולנחש, דהינו לומר עת פלוני יפה עת פלוני וכו'. משום שנאמר, "תמים תהיה וכו'". כי כשאומר עת פלוני יפה עת פלוני רע. כי **עי"ז הוא נותרן כח ושליטה להעת רעה.**

"כי ישראל שהם בבחינת שומרי הברית אין להם לירא מאותות השמים, שהם מורים על הזמנים והעתים," (מעונן ומנחש א)

ו. ע"י שישראל אינם שואלים בשקרנים ובדמיונות הכוזבים של המעוננים והדורשים באותות השמים, וחוזים בכוכבים, וכיוצא, עי"ז מתחברים לאמונה הק', **ואין צריכים לירא כלל מאותות השמים, כי ישראל הם למעלה מהטבע.** (ב - א)

ז. אם עיקר כונתו באמת לשמים בכל דבר כדי להשיג התכלית האחרון האמתי, אזי בכל דבר שיעשה ואיזה דרך שיתנהג, בודאי יזכה לתכלית, ולעצה שלמה, ובלבד שלא יסור מדברי התורה. **"וזה בחינת "בכל דרכיך דעה" הינו לכון בכל דרכיו בשביל השם יתברך, שזהו התכלית האחרון ואז "הוא יישר אורחותיך" כי אז בודאי יוליך השם יתברך בדרך הישר וישפיע עצות נכונות אין להתנהג בדרך הישר,"** (ג - ב)

ח. העולם הבא ועולם הזה הוא שני דברים וזה הפך מזה, **ובשביל לזכות לאדבקא מחשבתיה בעלמא דאתי, צריך לשכח מהלב כל עסקי עולם הזה,** שהם היפך עלמא דאתי - דהינו שצריך להשכיח מהלב את כל התאוות רעות ומדות רעות ולא לזכור אותם כלל. (קרחה וכתבת קעקע א)

שיחת חברים / תמימות ופשיטות / 4

זהירות מחכמות

יעשה, ואם לאו לא. ואז בודאי לא יכשל לעולם "

בליקו"ה (או"ח בית הכנסת ה') מבואר שעיקר התמימות והפשיטות הוא להזהר מחכמות: " שְׂזֵהוּ בְּחִינַת תְּמִימוּת וּפְשִׁיטוֹת שְׂאִינּוּ נוּטָה מִהַדְרָךְ עַל יְדֵי אִיזָה חֲכָמוֹת כְּמוֹ שְׂנַמְצָאוּ כְּפֹה וְכֹפֶה שְׂנַטּוּ מִהַדְרָךְ הָאֲמֵת וְהַתְּמִים עַל יְדֵי חֲכָמוֹת וְזֵהוּ עֶקֶר אֲשׁוּרֵיו וְתַהְלֻתוֹיו שֶׁל אִישׁ כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שֵׁם קִיט), "אֲשֶׁרֵי תַמִּיטֵי דְבָרְךָ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת ה'". וְזֵהוּ, "אֲשֶׁרֵי הַעֵם", בְּחִינַת תְּמִימוּת.

המשך בעמ' הבא

התקרבות ה"נועם אלימלך" זי"ע

מביט בדבר-מה. סקרנותו של הבן ניצתה והוא חש שהוא חייב לגלות את הדבר.

פנה למסיק-העצים וקשר עימו שיחה נלבבת, עד שסיפרו זה לזה את הקורות אותם, כשמוע בן המלך על האפשרות לראות את פני אביו קפץ והתחנן על נפשו כי רוצה הוא לראות את פני אבא. הרשות נתנה, והוא זינק אל החור להוט כולו לראות את המלך, אביו.

במתק שפתותיו פנה מסיק-העצים לבן המלך ודיבר אל ליבו:

"אי לך בן המלך כי נתגרשת מעל שולחן אביר, אנכי איש סכל ולא בינת אדם לי וחרפה היא למלך כי איש כמוני יבוא לפניו בכל עת ותהי זאת נחמתי כי הרשה אותי לשום לי חור זה להביט משם פני-המלך. אתה, הינך חכם בכל חכמה ומדע ואתה מן היושבים ראשונה במלכות ולא יכלת להתאפק מלדבר הבלים ולהשגיח על דבריך שיהיו דבר דבור על אופניו. איי איי, אוי לאותה בושה... שמעני אדוני מהיום והלאה תשגיח על אופני דיבורך שלא יוציא פיך דבר שלא כרצון אביר, אז תשב לבטח בהיכל המלך ועיניך תחזינה המלך ביופיו"

מי ישער ומי יתאר עריבות, מתיקות, נעימות, שחש מסיק-העצים בהיותו לבדו בעליית הבית ובכל עת אשר תבער רוחו בקרבו וכלתה נפשו מאהבתו למלכו היה מזיץ עיניו וצופה בפני מלכו. או אז היה זוכה לחוש כי כל המנעמים המדומים שהיו מנת חלקו טרם הגיע אל המלך היו אך דמיון -תעותעיים, אחיות-עיניים, הבל שאין בו ממש. ורק כאן מצאה נפשו העניה והסוערה את מנוחתה ואת מקומה הראוי. כאן נמצא האושר הצרוף, העונג האמיתי!

ביום מן הימים עשה המלך משתה לכל שריו ובנו יחידו בראש הקרואים. אולם במהלך המשתה כטוב ליבו של הבן ביין דיבר דברים בלי דעת והשכל לפני המלך ושריו. הדבר חרה למלך והוא גירשו מביתו בעודו מצוה עליו לא לראות פניו במשך שנה תמימה! אמנם, בן המלך היה מהלך בלב מלא געגועים לראות את פני אביו ומידי פעם צד מבטו את מסיק-העצים פונה לו לעליית בית המלך ומשם

אז קם ונטע הצדיק הק' ר' אלימלך למגידי הק' ממעזריטש זיע"א.

(אהל אלימלך)

סיפור

חודש טבת

שנתפס ראשו בתוך ימי חנוכה שהם ימי הגאולה וישועה ועי"כ לא יהי לו כח אח"כ לעשות רע ח"ו כי כבר נתפס בראשו. וזה שנמחץ ראשו של עשו ונפל במערת המכפלה,

(תפארת שלמה - על מועדים - לחנוכה)

ויתכן לפרש כמו"ש בספרים כי ימי טבת הם ימי הסתר ולכן הקדים הרפואה שע"י הנרות מאירין גם ימי חושך אלו ואור כי טוב:

(ספר שפת אמת - בראשית - לחנוכה - שנת תר"ג)

והנה לפי סדר האר"י ז"ל שסדר החדשים על סדר הדגלים חודש טבת מיוחס לשבט דן, והוא מלשון דין, ונראה דמי שהוא דן את יצרו בזה מסלק מעליו כל הדינים כמו שאמרו (דב"ר פ' ה') במקום שיש דין אין דין, וכן (ב"ר פ' כ"ו) בכל מקום שיש דין [למטה] אין דין [למעלה], ומהפך מרוגזא דאתלטיא לרוגזא דמתברכא. **ולדעתי זהו ענין חודש טבת דהוא מירחין דעשו ושורים בו דינים ורוגזא, ובמה שאדם דן את יצרו נהפך לרוגזא דקדושה, כאמרם ז"ל (ברכות ה'). לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצה"ר, ובזמן החורבן שלא הפכוהו שלט הרוגזא דאתלטיא ובעשירי בו סמך מלך בבל על ירושלים:**

(שם משמואל - פרשת מקץ - חנוכה - ר"ח טבת)

הנה בימי החנוכה ימים המאירים את זמן שנתגלה אורות קדושות ובהירות, צריך האדם להכין עצמו על ימים הבאים ימים הנמוכים חדשי טבת ושבט שהם ימי טובב"ים, שלא יפול ח"ו ויחזיק וישען בה,

(ישמח ישראל - פרשת וישב)

כי שִׁבְט דן הוא דָּגֵל רְבִיעֵי הָאֶחָדָהוֹן שֶׁבְּכָל הַדְּגָלִים, כִּי הוּא מְאֻסָּף לְכָל הַפְּתוּחוֹת וְהוּא בְּחִינַת רְגֵלָה, וְעַל כֵּן כָּרוּךְ שֵׁם אֶחָדֵי מַלְכוּת עֲמֻלָּה. וְעַל כֵּן גַּם בְּבְחִינַת הַשָּׁנָה עֶקֶר הַתְּגַבְרוּתָם בְּתַקוּפָה הָאֶחָדָהוֹן שֶׁהִיא תְּקוּפַת טַבַּת, שֶׁהֵם שְׁלֵשָׁה חֳדָשִׁים הָאֶחָדָהוֹן מִן הַשָּׁנָה טַבַּת, שִׁבְט, אָדָר, כִּי אַרְבַּע תְּקוּפוֹת הַשָּׁנָה שֶׁל שְׁלֵשָׁה שְׁלֵשָׁה חֳדָשִׁים הֵם כְּנֶגֶד אַרְבַּע דְּגָלִים שֶׁנֶּחְלְקוּ י"ב שְׁבֻטֵי י"ה הַנִּלְוֵי, **נִמְצָא, שֶׁעֶקֶר הַתְּגַבְרוּתָם בְּתַקוּפַת טַבַּת כְּנִל. וְזֶה בְּחִינַת וְתַלְקָח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ בְּחֹדֶשׁ הָעֵשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ טַבַּת,** כִּי אֶסְתֵּר הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי בְּנֵי זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה... צְדָקָה, שֶׁהִיא עֶקֶר תְּקוּן הַבְּרִית וְשְׁלֵמוֹת וּמְלוֹי מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה בְּבְחִינַת צְדָקָה תְּצִיל מִסְּפוֹת.

(ליקוטי הלכות או"ח ארבע פרשיות)

והחדשים הראשונים ניסן ואייר נייחין והאחרות שהם תמוז ואב הם תקיפין אבל ו' חדשי החורף הנרמזים בדכורא החדשים הא' שהוא טבת ושבט הם תקיפין והאחרון שהוא חדש אדר הוא נייחין,

(האר"י הקדוש בשער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש א')

וכן בתקופת טבת, כי עתים הללו הם ימי דין, וישראל למטה מטיבים מעשיהם ושבים לבוראם בתענית ותשובה, כאשר כתבנו לעיל בימי המצרים, וכן בטבת בימי טובב"ים,

(עבודת ישראל - לראש השנה)

דהנה הענין מה שנכנס ראש חודש טבת בתוך ימי חנוכה הוא להיות כי בחודש הזה הוא שליטה של עשו ר"ל כמבואר בסה"ק. והנה תוקפו הוא בתחילתו וראש פתנים אכזר (דברים לב, לג-לד) הלא הוא כמוס עמדי

לקוטי מוהר"ן

תורה ט'

הגשמים באים בזכות התפילות שמתפללים.
(תו"י)

תורה י'

ריקודים ומחיאת כפיים - יש להם כח גדול ועצום לבטל צרות וגזרות רעות
(תו"י א')

תקוה לעולם, יהיה איך שיהיה, כי גדולת השם יתברך אין חקר, והכל יוכל להתתקן על ידי תמימות ואמונה שלמה בהשם יתברך ובצדיקים הקדושים "וביותר ויותר צריך לזהר בענין זה לענין מחלקת, כאשר כבר ראינו כמה נפשות שירדו חיים שאולה, רחמנא לצלן, על ידי שהרבו במחלקת על הכשרים מחמת טעות דעתם ושנדמה להם כאלו כונתם לשם שמים" ובסיפורי מעשיות (מעשה ט' - חכם ותם) מבואר בגנות החכם, דהחכם כ"כ מונח בחכמותיו, שאפ' כשרואה מפלתו אינו מאמין: "וענין עמלק, שהיה חכם וכפר בעקר וכו' עין שם על פסוק (משלי כ"ד): שבע' יפול' צדיק' וקם' סופי תבות ע'מ'ל'ק'. כי עקר כל הנפילות הם

המשך מעמ' קודם כי עקר הוא תמימות ופשיטות ואמונה, ואז דיקא זוכין למחין שלמים, שהם חכמה אמיתית, שעקר החכמה להקשיך דרכי התמימות יותר ויותר וכן בקל פעם ופעם" ספר עצות ישרות (ערך מחלקת) מביא שבמיוחד וביותר, מסוכן חכמות המביאים למחלוקת: "כל אדם איך שהוא צריך לזהר על כל פנים מחכמות, שלא יהיה חכם בעיני עצמו, כי החכמות של העולם מזיקין מאד מאד, בפרט כשבא על ידי מחלוקת חס ושלוה, מכל שכן כשחולק על ידי זה על יראים וכשרים ממנו. ויש שאומרים בפה מלא: אמת, שהוא ירא השם טוב וכשר ממנו, אבל אף על פי כן אינו מתנהג כראוי לפי דעתו, שנדמה לו שהוא חכם בעיניו,

"עיקר מה שהשם יתברך מתפאר עם ישראל נגד כל האומות הוא על ידי דרכי התמימות שלהם האמיתיים, וזה בחינת: ששים המה מלכות וכו', אחת היא יונתי תמתי, תמתי דיקא, בחינת תמימות"

(עצות ישרות - תמימות)

על ידי חכמות. גם אגג מזרע עמלק אף על פי שראה מפלתו בשעה שבא שמואל אצל שאול להרגו, עדין לא היה מאמין. כמו שנאמר (שמואל א ט"ו): "וילך אגג מעדנות" ותרגם יונתן: מפנקא, כי עדין לא האמין במפלתו, עד שראה בעיניו סוף מפלתו"

כמצוי זה הרבה בכמה בחינות, וזה מזיק לכל אחד יותר מכל העוונות, כי מחלקת ושנאת חנם קשה מהכל, ועל ידי זה נחרב בית המקדש וכו' וכל זמן שהאדם שומר את עצמו מכל מיני מחלקת על האמת ומבטל דעתו נגד דעת התורה והצדיקים אמתיים יש לו